
Šarlatové kimono

NA PALUBĚ SEA SPRITE, 4. ČERVENCE 1611

Čekání se Hannah zdálo nekonečné. Seděla opřená o stěnu, skluslá a hluboce zklamaná. Ještě stále nemohla uvěřit, že neodolatelný kapitán Rydon a nerudný, nelítostný muž, který ji osobně potrestá, je tatáž osoba. Myšlenky chaoticky předbíhaly jedna druhou ve snaze porozumět, protože momentální situace Hannah nedávala smysl. Kapitán byl vždycky šarmantní a zdvořilý, tak proč ji teď aspoň nevyslechne?

Trhla sebou, když se dveře kajuty konečně otevřely, jenže to vešel pan Jones rozsvítit dvě lampy. Hannah si ani nevšimla, že se stmívá, a hleděla na muže jako omámená.

„Snad to není tak zlé, chlapče,“ konejšil ji pan Jones hlubokým hlasem. Už se na ni nedíval tím zlostným pohledem, spíš jevil účast. „Kapitán to obvykle nedělá,“ bručel. „Je škoda, žes ho zastihl v tak mizerné náladě. Za moment přijde. Seber se, chlapče, nebude to trvat dlouho.“

Hannah se pokusila vstát a podařilo se jí to právě v okamžiku, kdy se kapitán vrátil do kajuty. Když se posadil, Hannah si ho prohlédla pozorněji. Ve slabém světle lamp nepůsobil zdaleka tak elegantně, jak ho znala z domova. Vlasy měl rozčuchané, na špinavé košili skvrny a bradku neupravenou. Navíc se hrozně mračil.

Hannah zachytila ve skle lampy vlastní odraz a málem vyjekla zděšením. Nedíví se, že je pro kapitána cizí, když se sama nepoznává. Vypadá jak nejubožejší potulný žebrák, natož aby ztělesňovala kapku ženskosti. Jak přesvědčit kapitána o své pravé identitě a zachovat si cudnost? Má vůbec cenu

se o to pokusit? Snad bude bezpečnější předstírat dál, že je kluk. Tenhle nový Rydon se jí vůbec nelíbil. A jestli se v něm tak zmýlila, jak si může být jistá jeho ochranou, kdyby zjistil, že je žena?

Rydon netušil, jaký konflikt se odehrává v mysli jeho černého pasažéra. Nonšalantně si hodil nohy na stůl plný map a měřicích přístrojů. Hrál si do vlasů a upřel na Hannah nelítostné šedé oči. Pochopila, jak strašnou chybu udělala, že se vkradla zrovna na loď kapitána Rydona. „Trest boží,“ zamumlala. Nejráději by se nakopla, že si před tak dobrodružnou výpravou neověřila podstatná fakta. Je idiot. Co teď? Ještě pořád může kapitána přesvědčit o své totožnosti a on by ji transportoval na bratrovu loď, jenže k čemu by to bylo dobré?

Je příliš pozdě, Jacob bude zuřit. Vykašle se na bláznivou sestru. Donkonce ji může dopravit zpět do Plymouthu, a tím se cesta do cíle pochopitelně opozdí. *Ne, nechci zpátky,* rozhodla se. Podstoupí trest a zůstane na lodi. Riskovat nebezpečí na moři je vždycky lepší než se provdat za pana Heskethe. Kéž se jí podaří přesvědčit kapitána, že může být posádce něčím užitečná, jinak její dobrodružství skončí příliš brzy a neslavně.

„Nech nás o samotě, Jonesi,“ nařídil Rydon.

„Ano, samozřejmě, pane.“ Jones se s úklonou odporoučel a v kajutě zaládló tísňivé ticho.

„Jak se jmenuješ, chlapče?“

„Ehmm, Harry. Harry Johnson, pane,“ vyhrkla Hannah první jméno, které jí přišlo na mysl. Nasadila přitom hrubší, chlapecký hlas.

„Tak, Harry, co mi povíš na svou obranu? Proč sis myslel, že můžeš jen tak cestovat na mé lodi? A stůj rovně, když s tebou mluvím!“ Poslední větu zařval, až Hannah zalehlo v uších. Poslušně se narovнала.

„Neměl jsem jinou možnost, pane,“ odpověděla na pokraji pláče a s pohledem zabodnutým do podlahy.

„Vážně? No, a *já* teď nemám jinou možnost než tě potrestat.“

„Chápu, kapitáne, ale neházejte mě přes palubu, prosím. Umím vařit... Nebo můžu pomáhat s něčím jiným,“ prosila. Mluvila rychle, aby kapitán nevymyslel nějaký další krutý trest. „Přísahám, že udělám, co řeknete.“

„Říkáš, že umíš vařit?“ Urovnával nepořádek na stole, ale po těch slovech se prudce obrátil k Hannah. „Hmm... Pořádné jídlo by byla příjemná změna.“ Zamyšleně bubnoval prsty o desku stolu. „Pouvažuju o tom. Teď se otoč ke zdi a sundej si vestu.“

Hannah zpanikařila. Olízla suché, popraskané rty a rozpačitě polkla. „Vestu?“

„Protože nemáš špetku zdravého rozumu, musím ti nějaký do té tvé střapaté hlavy vtlouct,“ vysvětlil Rydon. Zvedl se ze židle a začal si odepínat opasek. „*Udělej, co říkám!*“ rozkřikl se.

Hannah se zděsila. Jestli bude muset sundat i košili, hned vyjde najevo, že je žena. Než však mohla domýšlet dál, Rydon už stál za ní. Vytáhl jí košili z kalhot, a jedním škubnutím ji uprostřed roztrhl. Hannah si křečovitě tiskla ruce k hrudi, aby košile nesklouzla z ramen.

„Jako součást trestu si ji pak zašiješ,“ zavrčel Rydon.

Hannah zavřela oči a zatála zuby. Oprava košile bude ten lehčí trest.

„Pane Harry! Pane Harry!“

Hannah proplouvala tmou do světla, když vtom ji bolest v zádech málem znovu vrátila do bezvědomí. Ležela na tvrdé podlaze na břicho a omráčený mozek zaznamenal vůni jídla. Zvedl se jí žaludek, ale současně si uvědomila, že žije. Trochu se jí ulevilo. Vypadá to, že je momentálně v bezpečí a tu hrůzu má za sebou.

„Pane Harry, proberte se, prosím. Záda jsou ošetřená, potřebujete čistou košili. Rychle než někdo přijde.“

„Cože? Au!“ Hannah došlo, že je do pasu nahá, až na malý zlatý křížek na řetízku, který nikdy nesundala. Když otočila hlavu, aby zjistila, kdo na ni mluví, křížek tiše cinkl o podlahu. Užasle vykulila oči a rychle si přitiskla ruce na hrudník. V prvním okamžiku myslela, že ji klame zrak, ale vzápětí pochopila, že muž vedle ní je skutečný.

„Hodgson?“ vydechla ohromeně.

Muž se širokým úsměvem přikyvoval. „Ano, jsi v kuchyni a kapitán mi nařídil pečovat o tebe.“

Hannah se pousmála. Opětovné setkání s malým cizincem zabralo jako živá voda. Snad opravdu není tak zle. Čiňana si oblíbila a díky matčině přísnému vedení umí dobře vařit. Vtom jí došlo, že je napůl nahá. „Moje košile... kapitán...?“

Hodgson zakroutil hlavou. „Ne, já ji sundal. Spousta krve. Vypral jsem ji ve slané vodě. Potřebuješ novou.“ Pak se k Hannah naklonil blíž. „Držím tajemství,“ zašeptal. „Dívka,“ zakýval hlavou a pohlídl Hannah po temeni jako malé dítě. „Neboj se, se mnou jsi v bezpečí. Teď se oblékni, prosím.“

„Bezpečná před kapitánem?“ Hannah se odvážila podívat na Hodgsona. Nezdálo se, že by ho její nahota vyvedla z míry. S nezaujatým výrazem jí podával čistou košili.

„Před každým. Vždycky zůstaneš se mnou. Nikdy, nikdy nevycházej sama na palubu. Rozumíš?“ dodal přísně. „Hodně nebezpečí. Kdyby námořníci našli na lodi ženu...“ Nedokončil větu, ale Hannah nevyrůstala v přístavu nadarmo. Věděla velice dobře, co má Hodgson na mysli a jeho starostlivost ji dojala.

„Poslechnu tě,“ slíbila.

„Dobrá. A teď vstaň.“ Hodgson ji vzal zezadu pod paže a zvedl do kleku. Přikryla si hrudník rukama a sykla bolestí. Jako by jí na záda někdo chrstnul vřelou vodu. Pokusila se ohlédnout přes rameno na následky bití.

„Je to zlé?“ zeptala se.

„Ani ne,“ odpověděl Hodgson.

Nepodíval se jí do očí a zaměstnával se něčím za jejími zády, podle čehož soudila, že nemluví pravdu. Celá záda měla v jednom ohni. Po desáté ráne ztratila vědomí, a tak netušila, jak dlouho ji Rydon ještě šlehal. Neobviňovala ho. Měl právo ji potrestat jako každého černého pasažéra, nicméně bolest to neumenšilo. Ještě že ji potrestal v soukromí, ne před celou posádkou. Zpočátku se bála, že začne plakat, ale ani jednou nevzlykla.

„Viděl kapitán, že jsem žena?“ zeptala se vystrašeně.

„Nemyslím. Měla jsi košili. Nenechal by ženu s Číňanem.“

Hannah sebou cukla, když jí Hodgson přehodil něco přes záda. Jako by se dotýkal živého masa. Opatrně zvedala ruce a soukala je do rukávů Číňanovy hedvábné tuniky. „Proč...?“ začala, ale Hodgson ji přerušil.

„Hedvábí je jemné a tmavé. Tvoje košile je bílá. Není dobrá, jsou vidět skvrny. Vyperu a ty ji sešiješ.“

„Aha, rozumím.“ Hannah žasla nad Číňanovou praktičností a péčí. Hedvábí rozbolavělou kůži navíc příjemně chladilo.

„Tady máš polévku. Až se vyspíš, bude líp.“ Podal jí misku s rybí polévkou.

Po jídle jí pomohl položit se opět na břicho, pod hlavu jí složil jedinou náhradní košili, kterou našel ve vaku. Objevil ho totiž v její skrýši v podpalubí. „Ještě jednou upřímné díky, Hodgson. Jsi ke mně moc hodný... Nevím, jak bych si bez tebe poradila.“

„Není zač a už spi.“

Podruhé se Hannah probudila už s jasnější myslí a prohlédla si kuchyň pozorněji. Místnost byla vlastně kajuta hned pod hlavní palubou, s cihlovou podlahou, přečpaná kuchyňským náčiním, pytli a barely s potravinami, vše pečlivě urovanané v řadách. Uprostřed stál Hodgson ve svém podivném oděvu a pilně míchal obsah v ohromném kotli. Hannah pomalu vstala. Číňan byl stejně velký jak ona, samozřejmě mnohem statnější. Černé vlasy s prvními šedivými pramínky se na slunci pronikajícím do kajuty přes odsunutý poklop kovově leskly. Hannah uvažovala, jak je Hodgson starý. Patrně mu je víc, než si původně myslela – tipovala tak pětáctýřicet. Zvedl hlavu, a když ji zahlédl, tvář se mu rozjasnila úsměvem.

„Dobré ráno! Je ti líp?“

„No, trochu, ale díky za zájem.“ Ve skutečnosti ji rány na zádech přílišně bolely, ale jinak než předtím. Byla to taková tupá bolest, při pomalých pohybech jakžtakž snesitelná. „Štípe to,“ přiznala. Věděla, že to je slanou vodou, kterou jí Hodgson čistil rány. Matka ošetřovala každé dětské poranění stejným způsobem. Síl urychlovala hojení, ale také vysušovala kůži, takže Hannah při každém pohybu cítila, jak se suché okraje hojících se ran bolestivě natahují.

Se zájmem si prohlížela kuchyň. Bylo tam vzorně uklizeno, každá věc měla určené místo, pracovní plochy, nože a hrnce svítily čistotou. Hodgson je nadmíru pořádkumilovný kuchař.

„Pomůžeš mi, Harry, nebo chceš ještě odpočívat?“

„Ne, ne, pokusím se už něco dělat.“ Hannah si teprve zvykala na nové jméno a uvažovala, jak se ve skutečnosti jmenuje Číňan. „Vzpomínám si, že kapitán říkal, že se jmenuješ jinak,“ uvažovala nahlas.

„Ano, jmenuju se Hodži. V Číně přidáváme za jméno *san*, to znamená *pan* nebo *sama*, pokud jde o aristokrata. Takže Hodži-*san*,“ uklonil se zdvořile, „a já ne Číňan. Jsem Japonec,“ dodal vesele.

„Opravdu? Vyprávěj mi o své vlasti, vždyť tam plujeme! Chci se o Japonku dozvědět co nejvíc!“ zvolala Hannah nadšeně.

„Ano, Harry-*san*, ale až uvařím.“

Hannah se v průběhu několika následujících dnů dozvěděla hodně nejen o Hodžiho rodné zemi, ale rovněž o životě na lodi.

Po první týdnů zvědavost posádky o nového asistenta lodního kuchaře opadla. Přestali na Hannah civět, kdykoli se objevila na palubě, ale neod-

pustili si při každé příležitosti jí něco provést. Několikrát se jí postavili do cesty, aby do nich narazila, nebo jí nastavili nohu a pak se hlasitě bavili, když klopýtla a upadla.

„Dej pozor, kam šlapeš, hošíku!“ pokřikovali za ní a škodolibě se řehtali. Hannah jen zatínala zuby.

„Předstírej, že jsi hluchá,“ radil jí pokaždé Hodži šeptem. Stále jí byl po boku jako osobní strážce. Hannah mu byla za podporu nevýslovně vděčná. Cítila se s ním bezpečná, i když v kuchyni se projevoval jako náročný šéf. Vykonávala příkazy bez protestů, koneckonců to v lodní kuchyni nebylo horší, než když ji doma sekýrovala matka. Vděk za ochranu a starostlivost oplácela Hodžimu radami při vaření, aby ustavičně nabručenému kapitánovi připravili chutnější jídlo.

Hannah nevadilo, že s Hodžim spali v kuchyni na tvrdé podlaze, aspoň byli chráněni před větrem a deštěm. Uvědomovala si také, že je pro ni daleko bezpečnější žít stranou ostatních námořníků. Pokud se počasí nesnesitelně nezhoršilo, spali většinou na palubě, kde si kdo našel místo. Hodži se uložil k patě žebříku, takže kdyby se někdo pokusil sestoupit do kuchyně, musel by ho nejprve překročit.

Zpočátku Hannah jedna věc přece jen dost vadila. Druhý den ji probudilo bouchnutí džberu u hlavy. „*O-hajó gozaimasu*. Dobré jitro.“

„Ach, dobré jitro. Cože?“ zamžikala ospale.

„Umýt se, prosím, já venku pohlídám. A převlékni si košili. Máš náhradní, že?“

Hannah si zamračeně prohlížela hedvábné kimono na sobě. „Vždyť ještě není tak špinavé,“ namítla.

„Páchne,“ odpověděl Hoji stručně.

„Cože?“ Hannah se posadila a mnula si oči. Nebyla si jistá, zda se nepřeslechla.

„Nemůžu pracovat s někým, kdo páchne. U nás doma se koupeme denně. Čistota je prospěšná. Chceš zůstat v kuchyni? Tak se každý den umyješ.“

„Vážně?“ zírала na něho Hannah nevěřičně. „Myla jsem se přece minulý týden... Celá. A pak jsi mě omýval solným roztokem.“

„Nemytá nebudeš v kuchyni,“ stál Hodži na svém a přitom se díval Hannah do očí.

„To je směšné! Když plním svoje povinnosti, měl bys být spokojený,“ bránila se.

„Ne dost,“ opakoval Hodži.

„Nemůžeš mě donutit, abych se denně myla.“

Hodži zamířil k žebříku. „Pak pro tebe kapitán najde jinou práci. Já mám všude čisto, žádný pach.“

Roztrpčená Hannah zvažovala další možnosti. Pracovat s posádkou nepřicházelo v úvahu a Rydon se postará, aby nelenošila. „Moment, prosím!“ ozvala se otráveně.

Kuchař se ohlédl přes rameno a zvedl jedno obočí.

„Tak dobrá,“ souhlasila, „ale opravdu nepovažuju za nutné každý den se umývat. Co když se nachladím a umřu?“

Hodži místo odpovědi jen odfrkl a nehodlal čekat na další protesty. Jakmile Hannah sáhla po žínce, vylezl na palubu a posadil se vedle poklopu.

„Pitomé cizokrajné nápady,“ mumlala Hannah, ale poslušně se vydrhla od hlavy k patě. Ve džberu byla sice mořská voda a štípalo ji pak celé tělo, avšak uznala, že je velice příjemné převléct se do čistého. Jen nechápala, proč je Hodži takový puntičkář. Jedním si však byla jistá: s námořníky na palubě by nevydržela jediný den.

SEVERNÍ JAPONSKO, KVĚTEN 1612

„Rychle, pane, rychle! Paní Hasuko...“

„R“ Taró vzhlédl. Zrovna se těšil pohledem na maličkého Ičiróa, který rozhazoval ručičkami, kopal do vzduchu a vydával přitom legrační zvuky. Očka nemluvněte sledovala zrnka prachu vířící ve slunečním paprsku. Taróa synáček fascinoval – asi stejně, jako on kdysi dávno svého otce.

„Prosím? Cos říkala?“ Taró se zamračil na ženu, která klečela před ním a lomila rukama.

„Vaše paní je velice nemocná. Musíte jít za ní, pane.“

„Hasuko je hůř? Ale... Přece se už zotavovala.“ Tak ho před několika týdny informoval Janagihara. Krátce poté se silně nachladil a Taró o něm neslyšel. O Hasuko pečovala Reiko a Taró neměl náladu setkat se se švagrovou.

„Je mi to líto, ale sotva mluví,“ líčila žena s pokorně skloněnou hlavou.

Taró prudce vstal. „Dohlédněte na něho.“ Svěřil syna kojným, čekajícím trpělivě v rohu pokoje. „Ať se mu nic nepříhodi.“

„Nebojte se, pane.“

Taró spěchal dlouhými chodbami paláce a přes nádvoří, jako obvykle následovaný osobní stráží. Muži museli klusat, aby pánovi stačili, ale ten si jich nevšímal. Myšlenkami byl u ženy, která mu dala nejvzácnější dar – syna. Nepřál si, aby za to Hasuko zaplatila životem, a modlil se za její uzdravení. Bezprostředně po porodu se zdálo všechno v pořádku, jenže pak ztrácela sílu a den ze dne jí bylo hůř. Před dvěma týdny si ji vzal do péče Janagihara. Jak je možné, že se stav Hasuko tak nečekaně zhoršil?

Taró vešel do dámského apartmá bez klepání a služebně se před ním rozprchly jako hejno slepic. Dlouhými kroky prošel mnoho pokojů, než se dostal k manželce. Zastavil se u lůžka a zadíval se na ženu, po níž kdysi tak vášnivě toužil. Nyní před ním ležela hubená, téměř průsvitná, v nadpozemské kráse jako by už nepatřila do hmotného světa. Ničím ho nepřitahovala, to však neznamenal, že by měla zemřít.

„Slyšíš mě, Hasuko-*čan*?“ Oslovil ji něžně, aniž to měl v úmyslu. Pak poklekl vedle lůžka a díval se na manželku s hlubokou beznadějí. Jak je to možné? A proč ho nikdo neinformoval? Zvedl hlavu a naskytl se mu odpověď alespoň na tuto otázku.

Reiko seděla na druhé straně sestřina lůžka a držela ji za ruku. Taró zabodl do švagrové zlostný pohled. Nebyl momentálně schopný se s ní vypořádat. „Rád bych strávil s manželkou chvíli o samotě, jestli ti to nevádí,“ řekl.

Reiko zablýskalo v očích, jako by Hasuko byla její majetek a Taró veřelcem. Přesto odešla a konečně zůstal s Hasuko sám. Dlouhou chvíli jen seděl a díval se na ni. Dopadl na něho smutek – vlastně jen lítost nad tím, co všechno mohlo být jinak. Nikdy nepoznal pravou Hasuko, pouze masku. Netušil, jaká byla manželka, protože se mu nikdy neotevřela. Své skutečné já úzkostlivě tajila.

A už ji nepozná. Zdá se, že se před Hasuko otvírá brána smrti.

„Hasuko-*čan*, promluv na mě, prosím.“

Bledé rty se pohnuly. Promluvila tak potichu, že se Taró musel sklonit k jejím ústům, aby slyšel. „Cos říkala?“ zeptal se. „Přeješ si něco?“

„Odpuště...ní,“ vydechla.

Taró rozuměl a zamračil se. „Chceš, abych ti odpustil? A co?“

Věděl dobře, co má Hasuko na mysli. Něco zvrhlého v něm přesto potřebovalo slyšet její prosbu vyslovenou nahlas, aby si snad ještě v posledních chvílích života uvědomila, jak mu ubližovala, zatímco on vynaložil veškeré úsilí, aby jejich vztah byl přirozený a šťastný. Pozoroval, jak se pokouší artikulovat, a zaplavil ho hluboký smutek. Je příliš pozdě. V očích Hasuko četl lítost a s tím se musí spokojit.

A copak v téhle chvíli záleží na odpuštění? Jestli se chce vykoupit a dočkat se vlídnějšího přijetí bohy, proč jí to nedopřát?

Přikývl a něžně stiskl křehkou ruku ve svých dlaních. „Přirozeně ti odpouštím, i když vlastně není co. Konala jsi svou povinnost a není tvá chyba, jestli jsem nebyl manžel podle tvých představ.“

Na řasách se Hasuko zaleskly dvě velké slzy. „Rozmyslela sis to?“ Taró ji chtěl povzbudit úsměvem. „V tom případě se uzdrav, ať mi to můžeš dokázat.“

Koutky úst se sotva znatelně zvedly k úsměvu a Hasuko manželovi slabě stiskla ruku. Tím patrně vyčerpala poslední sílu, zavřela oči a usnula.

Už se neprobudila.